

begynde med 1914 som Udgangspunkt; da havde Hæren to Personautomobiler, i Dag har den 12. Ganske vist er de to i en saadan Forfatning, at de ikke kan bruges mere og maa afhændes, men man har dog saa 10 tilbage. Og nu kommer Ministeren og vil have 4 nye, pegende paa, hvad der er sket under Krigen, at man under den har anskaffet baade Last-, Syge- og Personautomobiler. Ja, sagde den højtærede Minister og fortalte det saa morsomt, som det nu en Gang er muligt, det var ikke blot under Krigen, at noget saadant skete, men i 1918, ja, saagar i 1920 havde den tidligere Forsvarsminister anskaffet Biler, og det havde vi ikke sagt noget til, men nu kommer vi pludselig og gør Indvendinger, da det er den nuværende Forsvarsminister, der ønsker dem anskaffet. Nu forekommer det mig at være en forkert Fremstilling at give af Forholdet, for den højtærede Minister ved jo, hvordan det forholdt sig dermed, ved, at naar der blev anskaffet Biler i 1920, har Ministeren selv givet os Dokumenter i Hænde, hvori der staar, at der er anskaffet 2 Personautomobiler i 1920, det ene i brugt Tilstand, afgivet til Sønderjydsk Kommando. Og saa at komme og ville stille det lige med, at Ministeren i Dag selv vil have sig en ny Bil, det forekommer mig dog er, blot for at faa Lejlighed til at gøre det morsomt, at sætte Sagen paa Hovedet. Med Hensyn til Lastautomobilerne endelig — som vi for øvrigt ikke har gjort nogen Indvending imod, fordi vi ikke kan danne os noget Skøn om, hvorvidt det er nødvendigt for Hæren at have Lastautomobiler — oplyses det, at de, der er anskaffede, er afgivne til Flyveskolen og til Sønderjydsk Kommando. Naar vi ved dette, bliver alt det morsomme, Ministeren fortalte, ikke nær saa morsomt; der var jo en Jubel hos Venstremændene over at høre, hvordan vi havde stillet os i 1920. Vi hører nu, at det af den sønderjydske Minister blev krævet, at der under de særlige Forhold nede i Sønderjylland maatte blive afgivet nogle Biler til Kommandoet dernede, men at ville sammenligne dette med Forholdene nu, hvor vi har 10 Biler, men hvor man vil have 4 nye til, det er et Forsvar af den Slags, som jeg ikke synes, der er noget synderlig morsomt ved, og jeg kan ikke forstaa, at Ministeren kan finde vort Standpunkt inkonsekvent, fordi vi modsætter os et saadant Forslag.

Jeg kommer dernæst til de Officerer, som anvendes paa Fyr- og Vagervæsenets Skibe. Ogsaa der kommer Ministeren og

siger: Men hvorfor er Socialdemokraterne ikke tidligere gaaet imod dette? Jeg maa sige, at vi har mange, mange Gange her i Rigsdagen paataalt, at Marinens Officerer anvendtes som Førere paa andre Skibe end Marinens egne, ikke alene paa de virkelige Krigsskibe, men ogsaa paa de mere civile Skibe. Dette har vi paataalt Gang paa Gang, men, siger Ministeren, hvorfor kom vi ikke, hvorfor kom jeg ikke og rejste Indvendinger mod dette Forhold, som her er Tale om, medens den tidligere Forsvarsminister sad? Jeg kan give den højtærede Minister en udmærket Forklaring derpaa, den nemlig, at de paagældende Styrmand først for 1½ à 2 Maaneder siden henvendte sig til mig med Forespørgsel, om det ikke var muligt, at der kunde blive foretaget en Forandring, saa at de kunde blive anvendt paa de Steder, hvor Marinens Officerer nu anvendes. Og naar jeg ikke tidligere har paataalt dette, skyldes det ene og alene den Omstændighed, at jeg indtil for 2 Maaneder siden var ganske uvidende om, at der overhovedet anvendes Søofficerer i disse Stillinger. Jeg tror dog ikke, Ministeren vil mene, at jeg har kunnet paataale det, naar jeg ikke har vidst noget om det. Men det forekommer mig fremdeles, at der vil være god Grund til, at man paa disse Skibe lader de Styrmand, som findes der, have samme Adgang til Avancement, som de har andre Steder, og lader Marinens Officerer blive der, hvor de hører hjemme.

Den højtærede Forsvarsminister omtalte den Dom, der er overgaaet de 5 Dragoner i Randers, og sagde, at han havde faaet en Ansøgning om Benaadning tilstillet og vilde, hvis han fik en god Erklæring fra Fængselet, gaaende ud paa, at de paagældende opførte sig upaaklageligt, indstille dem til delvis Benaadning, om ikke til hel Benaadning. Jeg takker Ministeren for dette Tilsagn. Jeg ser, at det dog bærer nogen Frugt, at man fører denne Sag frem; for da vi havde Sagen for i Finansudvalget og kom med en Henstilling til Ministeren derom, erklærede han, at han af Hensyn til den militære Disciplin ikke kunde gaa ind paa at gøre noget i Retning af at søge dem benaadet. Det er først her, vi faar denne Oplysning. Jeg takker imidlertid for Tilsagnet og gaar ud fra, at det ikke har været helt spildt, naar vi har ført Sagen frem her. Naar Ministeren taler om, at det er under Medvirkning af Nævninger, at denne Dom er afsagt, maa jeg sige, at Nævningerne ikke kan bestemme Straffens